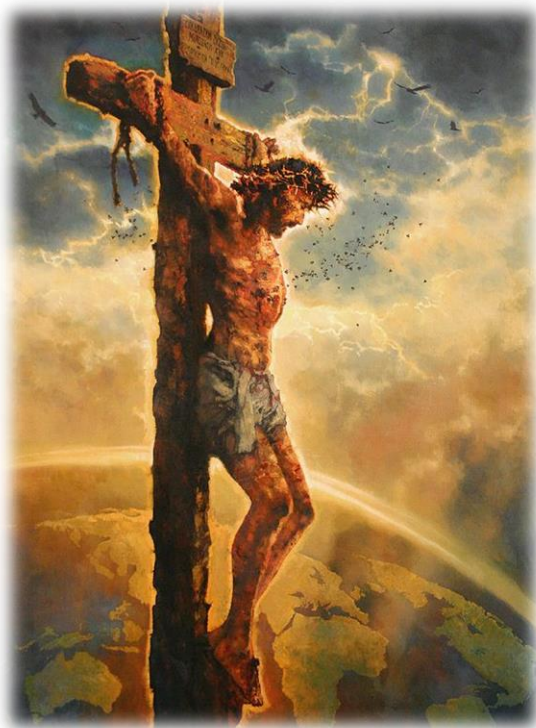

Meditácia o ukrižovanom Ježišovi

Na Veľký piatok, je kríž postavený pred veriacich vo svojej plnej skutočnosti a pravde: je to Ježiš z Nazareta, človek, rabi, prorok, ktorý visí na dreve v absolútnej nahote, ukrižovaný, ako by bol postihnutý kliatbou, nehodný ani neba, ani krajiny, opustený svojimi učeníkmi; umiera v opovrhnutí tých, ktorí sú svedkami jeho potupného utrpenia.

Zdá sa, že sa všetko skončilo. Pre Ježišových učeníkov ten balvan znamená koniec nádeje. Učiteľ bol ukrižovaný, zabitý tým najkrutejším a najponižujúcejším spôsobom, zavesený na potupnom popravisku za mestom: bolo to verejné zlyhanie, najhorší možný koniec - v tom čase to bolo to najhoršie.

Lenže tento človek je **spravodlivý Ježiš, ktorý takto umiera za nespravodlivý svet**, v ktorom žil. On je verný vo svojej viere v Boha, aj keď umiera ako hriešnik Bohom opustený. Je Božím Synom, ktorému dá Otec odpoveď, keď bude prechádzať zo smrti do vzkriesenia.

Z najstrašnejšieho nástroja umučenia Boh urobil najväčšie znamenie lásky. To drevo smrti, ktoré sa stalo stromom života, nám pripomína, že Božie začiatky sa často začínajú tam, kde my končíme: takto rád robí zázraky.

Dnes sa teda s pápežom Františkom pozrime na strom kríža, aby v nás vzklíčila nádej: každodenná tichá a pokorná cnosť, tá cnosť,

ktorá nás drží na nohách, ktorá nám pomáha napredovať. Bez nádeje sa nedá žiť.

1. Pozrime sa na strom kríža, aby sme sa **uzdravili zo smútku.**

Zamyslime sa:

- kde je moja nádej?
- *Kde je tvoja nádej?*
- *Máš živú nádej, alebo ju máš zapečatenú, alebo ju máš v zásuvke, len ako spomienku?*
- *Poháňa ťa tvoja nádej ďalej, alebo je to len romantická spomienka, akoby to bolo niečo, čo neexistuje?*
- *Kde je dnes tvoja nádej?*

- *Ako vyzerá?*

Obnažený Boh. Predovšetkým vidíme Ježiša vyzlečeného:

„Keď ho ukrižovali, hodili lós a rozdelili si jeho šaty.“ (Mt 27,33)

Ten, ktorý má všetko, sa nechá zbaviť všetkého. Toto poníženie je však cestou k vykúpeniu. **Boh** tak **prekonáva naše vonkajšie zdanie**. Vidíme, ako sa v týchto dvoch aspektoch rodí nádej, ktorá zdanlivo umierala.

A Ježiš zbavený všetkého nám pripomína, že nádej sa znovuzrodí tým, že budeme k sebe pravdiví. Tým že sa zbavíme dvojtvárnosti, že sa oslobodíme od pokojného spoluzitia s našou falošnosťou. Aj my máme vo svojom srdci - a aj mimo neho - toľko zbytočných vecí.

Dnes, keď je všetko zložité a hrozí, že stratíme niť, potrebujeme jednoduchosť, potrebujeme znovu objaviť hodnotu triezvosti, hodnotu odriekania sa, očistenia sa od toho, čo znečisťuje srdce a robí nás smutnými.

Práve to je osožné: vrátiť sa k srdcu, k tomu podstatnému, k jednoduchému životu, zbavenému toľkých zbytočností, ktoré sú náhradou nádeje. Každý z nás si môže spomenúť na nejakú zbytočnosť, ktorej sa môže zbaviť, aby našiel sám seba.

Zamysli sa:

- Čo je tá tvoja zbytočnosť?
- Čoho sa potrebuješ zbaviť?

2. Pozrime sa druhýkrát na kríž a uvidíme **zraneného Ježiša**.

Na kríži sú vidieť klince, ktoré mu prebodli ruky a nohy, vidíme jeho otvorený bok. K ranám tela sa však pridávajú aj rany duše: koľko má úzkosti. Ježiš je sám: zradený, vydaný a zaprený vlastnými, svojimi priateľmi, svojimi učeníkmi, odsúdený náboženskou a občianskou mocou, exkomunikovaný, Ježiš dokonca zakúša opustenosť od Boha.

Boh pred našimi očami neskrýva rany, ktoré prebodli jeho telo a dušu. Ukazuje ich, aby nám ukázal, že na Veľkú noc sa môže otvoriť nový priechod: urobiť zo svojich rán otvory svetla.

Si zranený? Čo robíš so svojimi ranami, s tými, ktoré poznáš len ty? Aká je tvoja droga, aby si zakryl svoje rany?

Môžeš ich buď nechať hnisieť v nevíli a smútku, alebo ich môžem spojiť s tými Ježišovými, aby sa aj tvoje rany stali žiarivými. Z tých rán vyrastajú lúče svetla. Ježiš na kríži neobviňuje, miluje. Miluje a odpúšťa tým, ktorí ho zranili (porov. Lk 23, 34). Tak premieňa zlo na dobro, tak mení a premieňa bolesť na lásku.

Naše rany sa môžu stať zdrojom nádeje:

- keď namiesto plaču nad sebou alebo ich zakrývaním, utierame slzy druhých;
- keď namiesto toho, aby sme prechovávali nechut' k tomu, o čo sme prišli, staráme sa o to, čo chýba druhým;
- keď sa namiesto toho, aby sme sa motali v sebe, skláňame nad tými, ktorí trpia;
- keď namiesto toho, aby sme túžili po láske pre seba, uhasíme smäd tých, ktorí nás potrebujú.

Lebo len vtedy, keď prestaneme myslieť na seba, nájdeme sami seba. Ale ak budeme stále myslieť na seba, nikdy sa už nenájdeme. A práve tým - ako hovorí Písmo - sa naša rana čoskoro zahojí (porov. Iz 58, 8) a nádej opäť rozkvitne.

Premýšľajte: čo môžem urobiť pre druhých?

Som zranený hriechom, som zranený minulosťou, každý má svoje zranenia.

Čo mám robiť:

- mám si takto lízať vlastné rany, po celý život?
- Alebo sa pozriem na rany druhých a idem so zranenou skúsenosťou vlastného života, aby som sa uzdravil, aby som pomohol druhým?

Na Kristovom kríži leží utrpenie, ľudské hriechy, aj náš hriech, a Ježiš prijíma toto všetko s otvorenou náručou, nesie na svojich ramenách naše kríže a hovorí nám: „Odvalu! Svoj kríž nenesieš sám! Ja ho nesiem s tebou. Ja som zvíťazil nad smrťou a prišiel som preto, aby som ti dal nádej a život.

Modlitba:

Ukrižovaný Ježišu, všetci nás môžu oklamať, opustiť, sklamať: iba ty nás nikdy nesklameš! Ty si dopustil, aby ťa naše ruky kruto pribili na kríž, aby si nám povedal, že tvoja láska je pravá, úprimná, verná, neodvolateľná.

Ukrižovaný Ježišu, naše oči vidia tvoje pribité ruky, ktoré sú však schopné darovať pravú slobodu; vidia tvoje nohy pripevnené klincami, no predsa schopné ísť a umožniť iným chodiť.

Ukrižovaný Ježišu, je koniec s klamlivou predstavou o šťastí bez Boha. Vraciame sa k tebe, jedinej nádeji a jedinej slobode, jedinej radosti a jedinej pravde:

Ukrižovaný Ježišu, zmiluj sa nad nami hriešnymi.